

KORYTNÁ

Podjavořinská obec v předhůří Bílých Karpat. Leží v půli cesty mezi Uherským Brodem a hraniční horou Velkou Javořinou (970 m) uprostřed ovocných sadů (zejména švestky, durancie) v údolí potoka Korytnice.

Farní kostel sv. Václava - ranně barokní stavba ze 17. století.

Kdysi stál kostel na okraji obce směrem k Uherskému Brodu a Nivnici, nyní je považován společně se školou a farou za centrum vesnice. Jednotlivá stavení k sobě přiléhají a mají vesměs dlouhé zahrady - "humna", plné ovocných stromů, takže ves vypadá, jako by ležela v lese.

Jedná se o trojlodní stavbu s půlkruhovým závěrem kněžiště a čtyrbokou věží v západním průčelí. Hlavní loď je prosvětlena 3 okny, kněžiště je členěno kordonovou římsou. Kněžiště zaklenuto konchou a jedním polem valené klenby se styčnými lunetami s vytaženými hřebínky. Hlavní loď je zaklenuta dvěma poli valené klenby s lunetovými výsečemi, odděleny dvojicí pásů. Boční stěny jsou členěny dvojicemi s bohatě profilovanou římsou. Boční lodě jsou nižší, zaklenuty dvěma poli valené klenby se styčnými lunetami se štukovým dekorem.

V současnosti je nedostatek kněží, ale farnost není prázdná. Spravuje ji duchovní správce P. Josef Nuzík, který dojíždí do Korytné z Nivnice. Od srpna 2000 mu v jeho činnosti pomáhá františkánský kněz P. Vojtěch Jan Marek, který je už v důchodě.

Bohoslužby jsou v kostele sv. Václava denně v 18,00 večer a nedělní mše svatá se koná v 9,00 hod.

V obci pracuje také farní rada, která organizuje církevní akce, stará se o úklid kostela, údržbu kostela a jeho okolí, zabezpečuje finanční hospodaření místního farního úřadu, organizuje rekonstrukci fary atd.

Folklórní soubor "Korytňánek"

Paní Helena Chýlová vede činnost dětského folklórního souboru "Korytňánek", který se představuje na různých kulturních a společenských akcích. Velký ohlas měla i Vánoční besídka v kostele za účasti Korytňánku.

Obec má bohaté folklórní tradice, překrásný lidový kroj a své nářečí, hudbu a tanec. Korytňanský kroj byl součástí všedního života, ale i významných událostí, jako byly svatby, primice, masopust, pohřby a jiné. Kroj se v Korytné stále měnil a vyvíjel. Na jeho tvar a výzdobu měly vliv lidé a jejich myšlenky. Neodmyslitelným aspektem byl také ráz krajiny, klíma a hospodářská úroveň této vsi. Církevní obřady po celé období církevního roku, svatby, pohřby, křty působily jistým způsobem na vývoj kroje, zejména pokud šlo o užívání barev, úpravu hlavy, nošení svrchního oděvu a jiné.

KULTURNÍ A FOLKLÓRNÍ TRADICE

Tradiční obecní ples - již 10 let je organizován obecním zastupitelstvem a hraje dechová hudba "Korytňanka". Bývá tradičně dobře navštíven a obdarován sponzory hodnotnými dary do tomboly. Podává se guláš zdarma.

Fašank- tradičně jsou v obci pořádané fašankové oslavy, které jsou populární známým "Pochováváním basy" v pondělí a úterý před popeleční středou. Tuto akci zabezpečují ročníky chlapců, kteří jsou v tom roce odvedeni.

Lidé uslyší různé veselé historky na funkcionáře obce a ostatní činovníky, muzikanti vyhrávají dlouho do noci. V úterý chodí po vesnici spolu s krojovanou mládeží a hudbou také děti v maskách.

Velikonoční obyčej - malí i velcí chlapci shánějí proutí na "korbáče". Oblíbené je zejména vrbové proutí. Korbáče se pletou z osmi prutů (devátým - rozřezaným po délce na polovici - je rukojeť omotána).

Na Velikonoční pondělí je "šlaháčka". Časně zrána chlapci vyplatí nejprve domácí příslušnice "něžného pohlaví" a pak chodí budít děvčata. Se slovy "abys neoprašivěla" někdy lehce, někdy i bezohledně jim nabíjí. A za tuto pozornost ještě dostanou dárky - malovaná vajíčka - kraslice.

Původní korytňanské kraslice bývaly sice jednoduché, ale byly krásnou ukázkou lidového umění. Malovaly se několika barvami "frižurkou" (červená barva převládala) a pomocí vosku, jenž se teplý nanášel na vejce plechovou tenkou rourkou a pokrýval místa, která měla zůstat bílá. Až nebylo vosku třeba, byl opatrně oškrabán. Bílými čarami (někdy i dvojitými s ozdobami) byla plocha vejce rozdělena na několik částí (obyčejně vrch, spodek a prostřední pás na tři až čtyři díly). Do nich se malovaly květy, listy, jablíčka, srdíčka. Před první světovou válkou malovali vejce téměř v každé domácnosti. Pěknými kraslicemi vynikala stará Juřenka č.72 a stará Flasarka č.13. Po světové válce pěkně korytňanským způsobem malovaly vejce "Uliánky" v uličce. Od té doby bohužel tento pěkný zvyk počal mizet, udržovala ho ještě malárečka paní Apolena Gazdíková č.225.

V současnosti se barví vajíčka o Velikonocích jen jedinou barvou nebo nakoupenými různými obrázky.

Stavění máje - koná se poslední předvečer před 1.májem. Organizace této akce náleží odvedencům, hraje hudba a celý večer bývá veselo. K tomuto zvyku se připojily i děti z MŠ, které také každoročně staví v zahradě M Š svůj "máj".

Oslava Božího těla - v krojích nastrojené družičky s košíčky plných květů jdou za doprovodu dechové hudby v průvodu z kostela ke kapli Nejsvětější Trojice. Tato tradice byla po mnoha letech odmlky obnovena v červnu 1999.

Svatováclavské hody - tradiční hodové zábavy pořádané místními zájmovými spolky.

Den sv.Štěpána (26.12.) je považován za svátek chlapců a Nový rok za svátek holek. V tyto dny jdou chlapci a děvčata do kostela v krojích.

Řezníci - den po sv. Štěpánu (27.12.) obchází dědinu "řezníci" (odvedenci) v bílých košilích, zpívají a vyvolávají - "prodat na maso". Je to zvyk, tradující se od nepaměti.

Vánoční besídka - akce pořádaná tradičně dětmi z MŠ a ZŠ i v prostorách kostela.

Přírodní památka Nové louky

Mírně členitá louka na severně orientovaném svahu pod lesem po pravé straně silnice z Korytné do Strání asi 2,5 km jihojihovýchodně od Korytné. Zbytek květnatých lučních společenstev s několika mokřady a sukcesními stadii dřevin.

K.ú.: Korytná

Výměra: 12,95 ha

Nadm. výška: 505 - 560 m

Vyhlášeno: 1982

Geologie - Bělokarpatská jednotka magurského flyše a její svodnické souvrství obsahuje vrstvy s převahou vápnatých, prachovitých jílovců (paleocén-spodní křída). Reliéf erozně-denudační, převládají mírné sklony svahu. Na deluviálních sedimentech se vyvinula kambizem pseudoglejová.

Květena - Převažujícím typem vegetace je luční porost svazu Cirsio-Brachypodion pinnati s některými teplomilnými druhy. Roztroušeně se zde vyskytuje např. prstnatec bezový (*Dactylorhiza sambucina*), prstnatec májový (*Dactylorhiza majalis*), hlavinka horská (*Traunsteinera globosa*), vstavač mužský (*Orchis mascula*), pětiprstka žežulník (*Gymnadenia conopsea*), kozinec dánský (*Astragalus danicus*), plamének přímý (*Clematis erecta*), orlíček obecný (*Aquilegia vulgaris*), medovník velkokvětý (*Melittis melissophyllum*), lilie zlatohlávek (*Lilium martagon*) a mečík střechovitý (*Gladiolus imbricatus*). Součástí je i několik pramenišť a vysokostébelných lučních mokřadů vegetace svazu Calthion s pcháčem potočným (*Cirsium rivulare*), žluťuchou lesklou (*Thalictrum lucidum*) a mátou dlouholistou (*Mentha longifolia*).

Zvířena - Dosud byla studována pouze fauna motýlů. Zjištěny byly vzácné druhy, např. perleťovec kopřivový (*Brenthis ino*), žluťásek barvoměnný (*Colias myrmidone*), a píďalky tmavoskvrnáč březový (*Theria rupicaprararia*) a šedokřídlec zimolezový (*Trichopteryx polycommata*).

Využití - Plocha PP byla původně součástí rozsáhlých jednosečných luk, okolí však bylo v 70. letech z větší části rozoráno. Ačkoli došlo k částečné eutrofizaci a k ochuzení vegetace, zůstala zachována poměrně pestrá druhová skladba. V území se nalézá několik vodních zdrojů s ochrannými pásmy. Rezervace je nyní pravidelně kosena, pouze místa s terénními nerovnostmi leží ladem.

Horská ves, na moravskoslovenském pomezí, hory, pole, les, 2 vodní nádrže k rekreaci a rybolovu.

Obec leží v krásném údolí - „korytě“ a dotýká se potoka Korytnice, který se v Uherském Brodě vlévá do Olšavy. Okolo horské vsi jsou pole, za nimi lesy Bílých Karpat s duby, buky, habry, javory, lípami a loukami s jedinečnými bělokarpatskými orchideami.

www.zlinskykraj.cz/korytna

Slovácká svatba v Korytné

Korytná - slovácká obec v Bílých Karpatech

Naše dědina je takové skryté hnízdo na moravsko - slovenském pomezí. Jdeš-li od Brodu či od Nového Mesta, neuvidíš ji, dokud na ni nenarazíš.

Obec leží v krásném údolí - „korytě“ a dotýká se potoka Korytnice, který se v Uherském Brodě vlévá do Olšavy. Okolo naší horské vsi jsou pole, za nimi lesy Bílých Karpat s duby, buky, habry, javory, lípami a loukami s jedinečnými bělokarpatskými orchideami.

I sama dědina je umístěna jakoby v lese, v lese ovocného stromoví. Taktéž samotná obec je dnes velmi malebná, ale než k tomu došlo, zkusili její obyvatelé za více než 700 let jejího trvání mnoho.

Dnes je tato slovácká vesnice bezpochyby reprezentativní obcí zlínského regionu. Tato podjavořinská ves má 1.007 obyvatel a její katastr tvoří 1279 ha. Vodovod v obci má vlastní prameniště a patří do majetku obce, která jej spravuje.

Všechny komunikace jsou asfaltovány a zeleň v obci zaujímá plochu 45.000 m². V obci je krytý bazén, sauna a sportovní hala. Dále se zde nachází 2 vodní nádrže k rekreaci a rybolovu, fotbalové hřiště a tenisové kurty. Plynofikace je v Korytné od roku 1991.

Odpadové hospodářství obce postupně přechází na systém třídění jednotlivých složek komunálního odpadu.

Korytná je nositelkou čestného titulu „*Vzorná obec Jihomoravského kraje*“. První doložená písemná zmínka o existenci Korytné je z roku 1325. Týká, se prodeje obce Janem Lucemburským do užívání měšťanům z Uherského Brodu. Spolu s Korytnou byl prodán i nedaleký Volenou - dvorec na dnešním k.ú. Suchá Loz. Nepřímé zmínky o možnosti založení obce pocházejí již z roku 1261 z darovací listiny pána Smila ze Střílek cisterciáckému klášteru ve Vizovicích, kterému daroval obec Nivnici. Z toho se usuzuje, že obec Korytná byla založena nejpozději v roce 1270.

Do královského majetku patřily dvě třetiny obce. Třetí třetina patřila pánům ze Strání, Lipova a Gansberka, kteří ji prodali pánům z Kunovic a později prodali i zemanský dvůr svého majitele. Až po roce 1495 se podařilo koupěmi a jednáním městu Uherský Brod jednotlivé části převést do vlastnictví města. Zemanský dvůr byl roku 1663 vypálen a zničen Turky. Dále již nebyl obnoven. V roce 1627 bylo město Uh. Brod nuceno Korytnou, včetně opuštěné vsi a tvrže Volenova, prodat pánům z Kounic, kteří byli jejími majiteli až do roku 1848. Městu zůstalo pouze právo pálit vápno v místní vápence a používat k tomu dřevo z místních lesů.

Nájezdy Turků, Tatarů a Maďarů zažila obec za svého trvání mnohokrát, neboť ležela na moravské obchodní cestě do Uher - Slovenska. Obyvatelé byli od 16. století povinni zúčastnit se bojů proti útočníkům z Uher. Roku 1583 byla uherskobrodským měšťanem Augustinem Hanušem přeložena obchodní stezka do Nového Mesta nad Váhom tak, že vedla přes Korytnou. V obci se vybíralo mýto, byla zde i hospoda zvaná Suchá krčma, která patřila městu Uherský Brod. Hospodští byli povětšinou židé a mimo pálenku čepovali též uherskobrodské pivo.

Školní výuka je písemně doložena od 17. století. Svědčí o tom zápis v děkanské matrice Uherskohradištska z roku 1644 „o podučiteli z Korytné“. Nejstarší doložená školní budova je podle písemných pramenů od první poloviny 17. století. Nynější školní budova pochází z roku 1896 (1.-S.stupeň) a mateřská škola z roku 1974. V obci je římskokatolický filiální kostel sv. Václava - raně barokní stavba ze 17. století. Léčivý sirnatý pramen Smrad'ačka je písemně zaznamenán již roku 1580 Tomášem Jordánem z Klausenburgu. Dalším léčivým pramenem je vynikající místní „slivovica z korytňanských humen“.

Korytná byla osvobozena 26. dubna 1945 a byla jednou z nejvíce postižených obcí na Uherskobrodsku. Z 265 domů zůstalo nepoškozeno jen 11. Spolky v obci: dechová hudba „Korytňanka“ (1893) holubáři, zahrádkáři, fotbalisté, rybáři a hasiči (1923). Nejsilnější politickou stranou v obci je KDU-ČSL. Obecní pečeť má radlici s krojídlem, vinný list a opis: PECZET OBECNI DIEDINI KORITNEI 1687. Od roku 1878 byl užíván obraz sv.Václava.

Charakteristika obce

Korytná, malá vesnice na Moravsko-Slovenském pomezí, tvoří právě střed mezi Uherským Brodem a Javořinou. Od obou je vzdálena asi 10 km. Leží v předhůří Bílých Karpat a protéká jí říčka Korečnice, vlévající se do Olšavy u Uherského Brodu. V Korytné byly původně dvě ulicovky, rovnoběžné řady domů kolem silnice. V posledních letech však obec značně vzrostla. Postupně jí přibíla nová ulice. Stará a nová zástavba vytváří téměř kruh a střed vsi tím dostal tvar okrouhlice.

Kostel, který stál kdysi na okraji obce směrem k Uherskému Brodu a Nivnici je nyní považován společně se školou a farou za centrum vesnice. Jednotlivá stavení k sobě přiléhají a mají vesměs dlouhé zahrady "humna", plné ovocných stromů, takže ves vypadá, jako by ležela v lese.

Štěstí Korytňanů bývalo těžce vykupováno. Tataři, Maďaři, Turci, Švédové, Prusové a jiní dobyvatelé tu mnohokrát nemilosrdně nejen drancovali, ale pálili a vraždili, takže Korytňané kromě těžkého obdělávání svých málo úrodných polí, těžké práce pro vrchnost, museli pracně zabezpečovat hranice země a se zbraněmi v ruce je hlídat a jako první bojovat s vetřelci. Nepříznivě působily také různé katastrofy, jako byly požáry, neúroda a epidemie (mor, cholera a jiné), což často vedlo k útěkům zemědělců z usedlostí. Na pomalý vývoj obce měla také velký vliv náboženská nesvoboda během 17. století a značná úmrtnost obyvatel způsobená nedostatkem zdravotní péče.

Po třicetileté válce patřili již Korytňané vesměs k římskokatolické konfesi a doufali v různé zázraky a boží pomoc. I po vyhlášení tolerančního patentu roku 1781 nikdo nevyužil náboženské svobody k přestupu k evangelíkům, ale naopak setrval u náboženství římskokatolického.

Teklo zde mnoho potu a krve. Korytňané však byli tvrdí a vytrvalí, vždy se zase vzchopili, překonali každou nepřízeň osudu, mohli se věnovat své práci, modlitbě i svému vzdělání. Mnoho generací se tu od té doby vystříдалo, mnoho mužů a žen tu pozhnanou prací získávalo chléb pro sebe a své rodiny, mnoho matek se tu sklánělo nad kolébkami svého největšího štěstí, ale také mnoho chlapců a děvčat tu vyzpívalo své lásky.

Nevýhodou Korytné byla také její poloha, neboť obec nikdy neležela na významné obchodní cestě, ani na významné řece a vyhnula se jí i železnice. Okresní město bylo dosti vzdáleno a úřady Korytnou zanedbávaly. To mělo za následek, že v obci nebylo žádného průmyslu.

Jediným průmyslovým podnikem byla obecní vápenka a kamenolom, které po první světové válce zanikly. Značná nadmořská výška a špatná bonita půdy sehrály rovněž svou roli. A také blízká městečka táhla více obyvatel než chudá ves.

Teprve zrušení roboty a poddanství v roce 1848 vedlo k mírnému vzrůstu počtu obyvatel Korytné, který vyvrcholil ke konci století "menší populační explozí". Na vzrůst počtu Korytňanů měly ještě vliv přeměny pastvin na pole a zvláště pak jistý rozvoj průmyslu v okolí s větším počtem lepších pracovních míst. Mnoho dělníků a dělnic v Korytné muselo dojíždět do blízkých průmyslových závodů.

Velká většina obyvatel pracovala také v zemědělství. Půda na území obce nebyla však úrodná, spíše kamenitá a jílovitá. Proto bylo její obdělávání mnohem těžší než v některých sousedních obcích.

Někteří obyvatelé odcházeli na sezónní zemědělské práce, živili se podomním obchodem, zeleninovými semeny a sběrem léčivých plodin.

Původní pokles obyvatel po roce 1945 byl způsoben odchodem mnoha chudých Korytňanů do pohraničí. Většina z nich se však vrátila a našla obživu v rozšířených a nových závodech v Uherském Brodě.

Jak je zřejmé z připojené tabulky, bydlení v Korytné se stále zdokonalovalo. Okolnost, že se původně bydlelo průměrně i po šesti lidech v jednom domě, kdežto později ani ne po čtyřech, svědčí o zvýšené úrovni v tomto směru. Naprostou výjimkou se stalo bydlení dvou rodin v jednom domě.

Domy v Korytné měly většinou stejný půdorys, velikost i podobu. Dispozice stavení byla tříprostorová - jizba, síň a komora. Domu příslušelo i "návrátí" (průjezd) a ke dvoru přiléhala trakt obsahující hospodářské prostory (chlévy, kurníky, krmníky, dílny a jiné), které byly většinou u sedláků, menší u chudších vrstev. Od první světové války začínají odchylky od typického půdorysu. Korytňané si podsklepují své domy a chlévy se staví pod obytnými místnostmi. Vše se stavělo z tvrdého materiálu. V mnoha domech bývalo otevřené a neupravené hnojiště hned proti stájím a v bezprostřední blízkosti obytných domů. Od roku 1930 bylo přeloženo dále do dvora a rolníci vystavěli pro ně řádné nádrže. Původně však bývali v Korytné všechny stavby dřevěné, kromě kostela, myslivny a vrchnostenského hostince. Jejich systém není znám, ale pravděpodobně se příliš nelišily od pozdějších staveb z 19. století. Knížata Kounicové nařídili roku 1807, že na celém panství se nesmějí nadále stavět příbytky ze dřeva, nýbrž z kamene a cihel.

Na toto nařízení měly také vliv velmi časté požáry. Každý totiž zničil velkou část vsi až do základů s příbytky i s hospodářskými staveními. Někdy ještě uhořel dobytek a třeba i zásoby. Požár býval těžkou pohromou a trvalo dlouho než se zase postavily nové domy. Velký požár v nedalekém Těšově roku 1807 měl rovněž vliv na nové nařízení Kouniců. A navíc vrchnost už dále nechtěla tak často přispívat dřevem ze svých lesů na obnovu vsi.

Také vnitřní zařízení domů se měnilo. Až do první světové války si veškerý nábytek Korytňané vyráběli sami. V jizbě většinou stával dřevěný stůl s vypáleným letopočtem jeho zhotovení. U stolu se nacházela lavice přiléhající k oběma stěnám a dvě stolice (židle). V některých staveních byly na obou stěnách obrazy vesměs s náboženskými motivy a vedle nich visely hodiny s kyvadlem. U zadní stěny stávala pec, kde spávaly děti a postel zvaná pohrádka s naskládanými peřinami. Nad ní viselo bidlo na kožichy, haleny, kalhoty a jiné části oděvu. Kroje se ukládaly do bohatě malované truhly umístěné mezi stolem a pohrádkou. Nábytek se dědil z generace na generaci.

Když se vcházelo do stavení, vstoupilo se přímo do kuchyně, která byla současně i předsíní. Tvořilo ji ohniště s trojnožkou a nádobím postaveným na polici nebo zavěšeným na motouzu. Na ohništi se vařilo jídlo pro rodinu i nápoje pro dobytek. Kouř vycházel komínem postaveným přímo nad ohništěm. Z ohniště se také přikládalo do velkých kachlových kamen a do pece, které zabíraly velkou část jizby.

Kroj

Korytňanský kroj byl součástí všedního života, ale i významných událostí, jako byly svatby, primicie, masopust, pohřby a jiné. Kroj se v Korytné stále měnil a vyvíjel. Na jeho tvar a výzdobu měly hlavně vliv lidé a jejich myšlenky. Neodmyslitelným aspektem byl také ráz krajiny, klima a hospodářská úroveň této vsi. Církevní obřady po celé období církevního roku, svatby, pohřby, křty působily jistým způsobem na vývoj kroje, zejména pokud šlo o užívání barev, úpravu hlavy, nošení svrchního oděvu a jiné.

Příkladem byla svobodná děvčata, která nosila v "lelicích" (copech) věnečky při primiciích, na Slavnost Božího Těla apod. Lze to považovat za vhodný doplněk kroje, ale hlavně za symbol počestnosti a nevinnosti. Nosila je i nevěsta, jestliže se vdávala svobodná. Tentokrát zde šlo o označení panenství.

Není snadné zjistit dřívější vývoj původního korytňanského kroje, jelikož jeho staré součásti se nedochovaly. Muži nosili široký kožený pás až do konce 19. století a "krpce" používané pastýři až do 1. světové války. Tento typ kroje lze označit jako horský či pastýřský, jelikož je zřejmé, že odpovídal horské krajině, tvrdé práci a byl přizpůsoben drsnějšímu životu Korytňanů.

Kroj se však dále vyvíjel. Mužský kroj zůstal stále typu hornáckého, i když zde najdeme i prvky dolňácké, kdežto kroj ženský prodělal mnohem větší změny. Hornácké prvky, jako jsou delší úzké fěrtušky i šorce, soboty a jiné zmizely úplně a ženský kroj se stal zcela dolňáckým.

Na vývoj korytňanského kroje působila okolnost, že Korytná sdílela s Nivnicí hodně osudu, zejména po církevní stránce. Korytňané chodili do kostela a vůbec k církevním obřadům do Nivnice a měli možnost stále pozorovat nivnický kroj, který byl rovněž ovlivněn okolím - Vlčnovem, Uherským Brodem apod. Ženy v Korytné byly velmi citlivé a rychle si osvojovaly jednotlivé složky nivnického kroje. Začaly se mu přizpůsobovat a jistým způsobem ho i napodobovat. Přesto podmínky pro kroj byly v těchto vesnicích různé. Nivnice se svou úrodnou půdou a proto intenzivnějším a výnosnějším zemědělstvím byla výhodnější pro dolňácký kroj. Naopak Korytná, vesnice v horách s daleko drsnějšími podmínkami, měla blíže ke kroji hornáckému. Přes tyto fakta, můžeme zařadit ženský nivnický i korytňanský kroj k typu dolňáckému, který je bohatě vyšívaný, celkově pestrý a jeho tvary jsou kratší a širší.

Muži v Korytné byli konzervativnější a zůstali při kroji hornáckém a jen v některých částech přejali složky dolňácké. Patří k nim zejména růžice na prsou a tzv. vojenská košile.

Korytňanský kroj tedy přináležel do oblasti kroje nivnického. /Nivnice, Korytná, Horní Němčí, Slavkov, Dolní Němčí a přechod k bánovskému: Suchá Loz/. Mužský kroj se skládal z úzké košile, která měla na krku „obojku“ a na prsou vyšívaní. Potom se někdy nosila ještě vojenská košile se širokými rukávy, na zápěstí měla jednoduché úzké manžety. Tato košile neměla výšivky ani na obojku ani na prsou. „Nohavice“ byly z tmavomodrého sukna, modře cifrované - u mladých bohatěji, u starších střízlivěji. Upevňovaly se kolem pasu bohatě vybíjeným řemenem, který se dal obtočit dvakrát až třikrát. Muži nosili na nohou pěkně zdobené „čizmy“. Na košili se oblékal červeně cifrovaný lajbl, u mladších bohatě cifrovaný,

u nejstarších byl cifrován modře a chuději. Na lajbli měli mládenci a muži středních let bohatě vyšívanou růžici s krajkou. Byl to pozůstatek vyšívaného šátku, který se zavazoval do dvou horních knoflíkových dírek lajblu. Obyčejně je mládenec dostával s mnoha kraslicemi na velikonoce od své galánky. Na hlavě se nosil kulatý klobouček s úzkou stříškou, zdobený stužkami a tzv. šmuky. Rekruti jej zdobili umělými kytkami a kosárky. Ženich nosil zvláštní umělou vonici.

Ženský kroj měl rukávce s vyšívaným obojkem, na prsou vyšívané přednice, na ramenou vyšívané náramky a okraj rukávů tvořily bohatě vyšívané kadrle. Pod nimi se kdysi nosil rubáč s opléčkem. V době před první světovou válkou přesahoval rubáč ostatní oděv, vytvářel tzv. sobotu, což během doby zaniklo. Spodní část ženského kroje se skládala ze dvou až tří škrobených sukni, šorce a fěrtůšku. Fěrtůšek býval pestrý nebo jednobarevný, někdy lemovaný krajkou. Vyskytovaly se i fěrtůšky ručně vyšívané a malované domácími lidovými umělci. Šorec byl černý, ručně drobně skládaný - „plisovaný“. Na svatbách se však nosil bílý skládaný šorec tzv. fěrtoch. Fěrtůšek, šorec a fěrtoch sahaly po kolena a byly přepásány vpředu tráčkami, tj. širokými barevnými pestrými pentlemi. Sukně se dříve skládaly zatočené a svázané do truhly, aby se řasení nepoškodilo.

Na rukávce se navlékala brokátová kordula, vpředu bohatě červeně zdobená. Na hlavě nosily ženy šatky. Vdané měly ještě obálenu, uvnitř s loubkem, který tvořil na temeni hlavy špici. Svobodná děvčata si zdobila hlavy věnečky při svatbách a jiných slavnostních příležitostech, vlasy byly spleteny v cop (lelík). Na nohou mívaly ženy buď čizmy, šněrovací nebo nabírané boty.

Velmi časté byly také výšivky, které se používaly pro různé části kroje. Nejtypičtější byly: dubový list, hruška, kruhy, hvězdičky a jiné.

V současné době kroj v Korytné pomalu mizí. Přesto některé starší ženy ho stále nosí při různých příležitostech a tím udržují tuto tradici. Dále se kroj ještě zachovává v některých rodinách, kde je považován jako dědictví po rodičích.

Hudba

A jaká, že to byla hudba v Korytné? Odedávna až do poloviny 19. století hrávali v Korytné k obveselení a k tanci gajdoši (dudáci), jak plyne nejen ze zpráv o nich, ale i ze zachovaných korytňanských písní. Od 17. století hrával k tanci vedle gajd (dud) i cimbál, buď sám nebo doprovázen smyčcovou hudbou. Od poloviny 19. století však gajdy v Korytné pomalu přestaly působit, cimbál vymizel ještě před nimi a jejich místo zaujala samotná smyčcová hudba.

Obyčejně hrávali jen čtyři hudci, dva houslisté, klarinetista a kontrabasista. Z houslistů byl jeden "předňák", tzn. primáš, ten hrával melodii, klarinetista hrál buď s ním stejně nebo ho v terciích či sextách doprovázel. Druhý houslista byl "kontráš", to je sekundista. Kontrabasista udával rytmus, jak se říkalo tvrdil muziku. Kontrování se nehrálo úsečně, nýbrž se protahovalo, aby hudba i při tom malém obsazení byla, co možná plná. Vyjimečně bývalo muzikantů pět, když k oněm čtyřem ještě někdy přisedl i Pavel Juřena, poslední korytňanský gajdoš.

Ránu smyčcové muzice dala hudba dechová, která vznikla něco před rokem 1893. Tato změna rozhodně nepřispěla k dalšímu vývoji lidové kultury a porušila jistým způsobem tradici v Korytné. Dechová hudba nemohla nikdy tak vystihnout ráz krajiny, život Korytňanů, jejich práci, radosti i starosti. Mizela spontánnost ze zpěvu i z typických korytňanských tanců

"sedlckých", jenž bývaly výrazem nejvyšší životnosti a zábavy a pomalu začaly upadat v zapomenutí. Tento názor byl běžný mezi lidmi v průběhu 19. století. Dlouho se nemohli smířit s novým proudem hudby, který nedovedl vyjádřit jejich radost, touhy a pocity. Následující vzpomínka nám usnadní pochopit atmosféru při "muzikách" v té době.

" Dyž si tak někdy zanotuju tu písničku " Kam ste sa poděly moje mladé časy....", tak sa zamyslím nad tým, jak sa od téj méj mladosti toho moc převrátilo a změnilo. Šak si měrkuku eště jako by to dnes bylo, dyž jako mladý šohaj se širákem na hlavě furiantsky sem si stúpl před muziku a hoďa štyrku sem zanotoval tu jednu z těch starých "sedlckých", zatým co moja děvčica v kútě už netrpělivě podupovala a na mňa se uščuřovala. Kývl sem na ňu a už sme sa vrtěli. A šak to byli také muzikanti!

Předňák Rusman - daj mu Pán Bůh nebe - svýma huslama enom rozprávial a všelijak cifroval, zatým co kontráš trefno přizvukoval a malá basička k tomu pobručovala, ale také klabrnet nezahálal a notu pěčno vedl a jednu za čas - šak už to bylo málo kdy - přisel aj starý gajdoš Pavel Juřenůj, který kdysi, dyž eště sbírali ty písničky panáček Sušil, mu jich taky koliksi zazpíval.

A měrkuju si, že za mých mladých časů nejednúc k večeru gajdoš Pavel Juřenůj spustil na trávníkách u potoka ty své skočné a už sa chasa za dědinu a při měsíčku dlúho do noci sa roztáčala.

A šecky ty z téj starěj muzikantskéj bandy kryje na kerchově už zelený trávníček, šak onehdy poslední za svýma kamarádama šel aj starý Máčalík, kerý už neměl komu na tu svú basičku vyhrávat.

Ti včilejší muzikanti se svýma plechama nestojijá za nic, šak aj ti chlapani kolikrát už bručali, že si nemožů ani jak sa patří zazpívat a zatančit podle chuti a přeca tolik sa těm starým muzikantům, dyž ty plechy začaly, naposmívali a nosy nad něma ohrnovali. A tak teda míňujú sa den ode dňa jak ty starodávné tance aj ty staré písničky.

Co to bylo enom za potěšení, dyž stúpňa před muziku a daja si ruky na bok, dal sem sa do čardáša a nevěděl, kdy přestat. Šak sem sa aj kolikrát sadil s leckerým chlapanem s cuzí dědiny, kerý delej vydrží a vydržel sem to celé 2 hodiny bez konca, až krajovice (podkovky) mně břiňaly a jiskry od nich odletovaly, až sem vyhrál. Šak si moja děvčica moc na mně zakládala. A ti dnešní chlapani, ti by to už ani nesvedli, nemajů ani těch plúc.

A běda tomu, dyby tak některý chlapančko mně chtěl děvčicu přebrat. Šak sem jednoho tak krajovicama poznamenal, že měl na mňa do smrti památku.

Ale také na ty ostatní starodávné tance jako křižák, lašťověnka, slavík, stupavá, naše mazurka aj. už sa ani nikdo špásem nezoptá a tak s nama starýma idú do hrobu aj ty starodávné písničky a tance. "

(anonymní vzpomínka napsaná v Korytné v srpnu 1896)

Tanec

Typický korytňanský tanec se nazýval „sedlcká“, v okolí „sedlácká“. Nejprve začali hrát hudci typycké korytňanské písně: *Jedů cigáni dolinů, Nechodívaj do hájíčka*. Jeden z nich, obyčejně stárek, hodil minci do talířku. Hudci přestali hrát a chlapani začali zpívat " *Pod javořinů, horů zelenů* ". Ještě než ukončili zpěv první sloky, kývli si na děvčata. Děvčata se

poslušně postavila za chlapce, případně jim položila ruku na rameno. Zpěv skončil. Tanečník s tanečnicí se postavili proti sobě, takže se takřka dotýkali pravými rameny. Chlapec uchopil děvče pravou rukou za pás, v levé ruce držel její pravou ruku. Levou rukou se držela tanečnice tanečníka za rameno. Když spustila muzika nápěv zazpívané písně, tanec začal. Krok pravou nohou, sun levou s poskokem. Při poskoku pokles v kolenou. V půli sloky si přehodil tanečník tanečnici do levé ruky a tančilo se dále vlevo. Jakmile dozněla hudba, postavil se tanečník s tanečnicí vedle sebe a chytli se za ruce. Opět se zpívala druhá sloka a ta se s tancem neustále opakovala při střídání různých korytňanských písniček. Pamětníci vzpomínají na:

*Na tom panském díle
Pod horů jatelinka
Na tom našem kostele
V Novém Městě na rynečku
Má milá, má
Zahraj mně hudečku
Jede forman dolinů
Kdo to na mňa žaluje
a jiné.*

*Háj háj háj, zelený háj
Chodí rychtár po dědině
Za humnama v lese u studánky
Ani já ty volečky nepoženu
Ráda přadu, ráda jím
Pod javořinů
Šustne lístek šustne
Veru bych si Rakušanku nepojal*

Korytňanský tanec "sedlcká" je nyní už jen udržován folklórními soubory na Uherskobrodsku. Přesto patří mezi oblíbené tance regionu pro svou životnost, hbitost a divokost. A navíc jasně vystihují energické Korytňany.

Podobný tanec jako sedlcká byla "vrťaná". Tančila se stejně: krok, pak další sun, ale bez poskoku a bez poklese v kolenou. "Jatelinka" a "Šátečková" patřily rovněž mezi oblíbené tance v Korytné. Tančil je jeden tanečník a dvě tanečnice. Tanečník držel tanečnice za ruce, všichni postupovali krok za krokem vpřed a vzad a zpívali: *Podme do včelínka, je tam jatelinka*. Zdají se být srovnatelné s tancem *Když jsem jel do Prahy*.

"Korytňanská mazurka" není tanec domácího původu. Byla pravděpodobně donesena i s hudbou z Haliče, snad vojáky, kteří sloužili vojenskou službu v Krakově nebo na jiných místech. V Korytné pouze zdomácněla.

O původu vesnice Korytné

Tam, kde nyní rozkládá se rozsáhlá a úhledná vesnice Korytná u Brodu Uherského se svými velikými a krásnými sady ovocnými, byl za dávných a dávných časů veliký les a v tom lese stála jediná malá a dřevěná chaloupka, v chaloupce té bydlel starý Záruba s manželkou svou Ludmilou a dvěma hodnými syny, Boleslavem a Božetěchem.

Živil se chudobný Záruba s rodinou svou jak mohl, ale živil se poctivě. Bůh uchovej, aby byl odcizil z lesa jen jediný stromeček nebo halouzku. Potřeboval-li dřevo, buď dubové, buď javorové, buď jedlové, Záruba zašel k majiteli lesa – k panu hraběti – a koupil za tolik, kolik měl peněz. Z koupeného dřeva robil pak čagany, vidle a jiné věci, však nejraději zabýval se děláním koryt, vynášela mu nejvíce.

Vidle, čagany a koryta rozváželi pak synové jeho na dvoukoláku po světě daleko široko, a jak je prodali, vrátili se domů všichni radostni a pracovali s největší pilností zase. Jedné zimy koupil také Záruba duby, javory a jedle a Boleslav s Božetěchem odebrali se do lesa, aby stromy ty pokáceli, pořezali a odvezli domů.

Přišli do lesa bratři, rozdělali oheň a káceli, káceli, řezali, a jak už se hodně unavili, usedli k ohni, aby poobědvali. Když obědvali, tu – kde se vzal, nějaký mladý pán a ten přijde k nim, povídá: „Ach, dobří mládenci, již tři dny a tři noci bloudím těmito lesy a horami, a nevím ani, kde jsem, ani kudy ven. Jsem také velice hladov a jísti nemám co.“

Pohlédli bratři na neznámého pána všichni udiveni a pravili jako jedinými ústy: „Což, o jídlo není. Milo-li vám a libo, dáme vám našich dolků, jsou sice z mouky ovesné, ale přesto k jídlu.“

„Ó, prosím, prosím, ať jsou, jaké jsou, jen když se najím,“ odvetou děl neznámý a přisedl k ohni také a jedl s bratry.

Jak se najedl, poděkoval jim uctivě, řka: „A nyní mi, prosím vás, povězte, čí jste a odkud jste?“

„Jsme synové chudého a starého Záruby a máme domů asi dvě hodiny cesty,“ odpověděl Boleslav.

Vidouce pak bratři, jak se mladý pán tetelí zimou a slabostí, nechali práce a zavedli ho do své rodné chatky.

Privítal starý Záruba s manželkou svou neznámého hosta velmi vlídně a činili se, seč byli, aby mu pobyt v nuzné chaloupce své zpříjemnili. Matka Ludmila zatopila honem v kamnech, uvařila rychle dobré houbové polévky a vybídla mladého pána k jídlu slovy: „Dáme vám, co máme, s radostí.“

Pečovali Zárubovi o mladého pána jak o vlastního syna a byli by rádi zvěděli, odkud je a kdo je, ale otázeni se ho neosmělili se za živý svět. Jen z jeho mluvy a způsobů soudili, že jest zajisté pánem vznešeným.

Byl již mladý pán u Zárubů tři dni, když tu z nenadání stanulo před chaloupkou mnoho ozbrojených žoldnéřů pěších i na koních. Uzřev je, starý Záruba ulekl se tuze a s ním ulekla se i jeho manželka, ale neznámý pán těšil je, řka: „Nelekejte se! Jsou to zbrojnoši mého otce – majitele této krajiny. Před týdnem vyšel jsem si do hor a lesů s družinou na lov, a tu znenadání uzřel jsem velikého krásného jelena a pustil jsem se za ním, tím vzdálil jsem se od lovců až přespráliš daleko a v milých horách jsem zabloudil. Hledali mne zajisté a také našli. Díky, tisícere díky dobrotivému Bohu! Díky i vašim dobrým synům! Nebýti jich v lese, zahynul jsem zimou a hladem.“

Zatím nejstarší ze zbrojnošů zajel až pod okno chaloupky a nahlédaje jím do světnice, tázal se: „Prosím vás, dobrý hospodáři, neviděl jste nějakého mladého pána?“

Na slova ta honem vyběhl starý Záruba před chaloupku a povídá: „Vejděte, pán ten dlí v chudé chaloupce naší již tři dni.“

Plni radosti pospíchali zbrojnoši do chudé sice, ale čisté světnice všichni potěšeni, děkovali Pánu Bohu, že jim mladého a dobrého pána při zdraví zachoval.

Jak se zbrojnoši poněkud ohřáli, poděkoval mladý hrabě Zárubům za všechno dobré, rozloučil se s nimi se slzami v očích, vsedl na kůň a ujížděl ku svému otci. Přijeda tam, pověděl mu, co a jak, a prosil ho, aby se Zárubům za prokázané jemu dobrodiní, ba za zachování života odměnil.

„Odměním, odměním, štedře se jim odměním,“ děl starý pán, „ale předem poděkujeme dobrotivému Pánu Bohu.“

Poklekli a modlili se vroucně. Když se pomodlili, vzal starý pan hrabě mnoho peněz, sedl na koně a uháněl s pěti Zbrojnoši směrem ku Zárubově chaloupce.

Za dva dni denní i noční jízdy octnuli se u ní. Hrabě slezl z koně a ubíral se do světnice, v níž starý Záruba dodělával právě koryto.

„Pochválen buď Pán Ježíš Kristus a pomáhej Pán Bůh! Co to děláte, dobrý stařečku?“ oslovil hrabě majitele chaloupky, vcházeje do světnice.

„Až na věky, a dejž to Pán Bůh!“ odpověděl Záruba a všecek udiven hleděl na dobrého pána, ježž znal jako sebe. Ihned ustal v práci a prosil hraběte, by se posadil, řka: „Živím se, šlechtný a vznešený pane, jak mohu, nyní dodělávám právě koryto.“

„Vím to, vím,“ dí pán, načež dodal: „Dnešním dnem, hodný a poctivý Zárubo, nebude vám více třeba prací touto se zabývati. Tuhle přijměte něco peněz, kromě toho daruju vám pět set jiter lesů v okolí této chaloupky, jež dám odměřiti co nejdříve, dobrým pak synům vašim dám postaviti dvě trvalá hospodářská stavení, podělím je i dobyt看em, aby měli čím a z čeho hospodařiti. Místo pak, na němž budovy ty postaveny budou, dám zapsati do knih jakožto budoucí osadu se jménem „Korytná“.

Nevěděli Zárubovi honem, jak by panu hraběti poděkovali, chtěli mluvit, ale nemohli, zůstali jako zkameněli a z očí řinuly se jim slzy.

Rozloučil se hrabě s poctivou rodinou Zárubovou, vsedl na kůň a jel domů, doma pak poručil vykonati hned, co Zárubům slíbil.

A tak řízením božím z chudičkého, ale poctivého starce Záruby stal se bohatý zeman, který přijal do svého znaku - koryto.

*Jos. B. Kolář - Kochovský
(Z knihy Výbor z moravských pověstí)*

Velikonoční obyčeje v Korytné

Už před Velikonocemi shánějí korytňanští malí i velcí chlapi vrbové proutí na „korbáče“. V poslední době je zvláště oblíbeno proutí ze smutečních vrb. Korbáče se pletou s osmi prutů (devátým – rozřezaným po délce na polovici – je rukojeť omotána). Malým chlapcům je pletou zpravidla dědácci, větší chlapi si je pletou sami.

V pondělí časně zrána (po velikonoční neděli) je „šlahačka“. Chlapi vyplatí nejdříve domácí příslušnice „slabého pohlaví“, načež chodí budit děvčata. Tato se však starají, aby se k nim tak lehko nedostali, a hlavně je nepřekvapili neoblečené. Nakonec se však chlapi vždy k nim dostanou a se slovy „abys neoprašivěla“ někdy lehce, někdy i bezohledně jim nabijí. A ještě za tuto pozornost dostanou dárky – malovaná vajíčka, tj. kraslice. Milému dá děvče (nebo její matka) větší dar, mimo kraslic i vyšívaný šátek, jde-li o vážnější známost, ale ani ti ostatní nevyjdou naprázdno. V pondělí odpoledne dochází někdy i ke korbáčovým bitkám mezi chlapi (kdo víc vydrží). V úterý zase děvčata oplácejí chlapcům nářez (jen vyjimečně). Původní korytňanské kraslice bývaly sice jednoduché, ale byly krásnou ukázkou lidového

umění. Malovaly se několika barvami „frižurkou“ (červená barva ovšem převládala) a pomocí vosku, jenž se teplý nanášel na vejce plechovou teničkou rourkou a pokrýval místa, jež měla zůstatí bílá nebo na něž už vypracovaná neměla působit další užitá barva. Až nebylo vosku třeba, byl opatrně oškrábán. Bílými čarami (někdy i dvojitými s ozdobami) byla plocha vejce rozdělena na několik částí (obyčejně vrch, spodek a prostřední pás na tři až čtyři díly). Do nich se malovaly květy, listy, jablíčka, srdíčka apod. Dosti často se volily i motivy podobné, jako jsou na korytňanských výšivkách.

Před první světovou válkou malovali vejce téměř v každé domácnosti (uvedeným způsobem). Pěknými kraslicemi mezi nimi vynikala stará Juřenka č. 72 a stará Flasarka č. 13. Po světové válce pěkně malovaly vejce korytňanským způsobem „Uliánky“ v uličce. Od té doby bohužel tento pěkný zvyk počal mizet, přece však je udržován Apolenou Gazdíkovou č. 225. Ostatní korytenské ženy nyní většinou barví vejce o Velikonocích jen jedinou barvou (bez ozdob) nebo nakoupenými různými obrázky.

*Dr. František Stívar
Z knihy Podjavořinská dědina Korytná, 1953*

Vibrace - nejmladší rocková kapela v republice

Věkový průměr této kapely je 12 let. Kapelu má pod svými křídly brodský Dům kultury a na vše dohlíží manažer kapely Miloslav Vitásek, otec dvou mladých hudebníků, díky němuž a jeho bigbitové minulosti kapela vznikla.

Svoje jméno získala z počátečních písmen příjmení prvních členů a velkou roli zde sehrál název školní skupiny, s kterou před dvaceti lety Miloslav Vitásek hrával bigbít a ta se právě nazývala Vibrace. Poté ještě působil v letech 1984 – 88 nejprve jako hudebník, posléze jako zpěvák kapely H.B.S.

Proto se nedivil, když za ním jednoho dne přišel jeho syn Petr, že by chtěl bubnovat jako kdysi jeho táta.

Přání se mu splnilo a začali spolu zkoušet ty nejzákladnější rytmy. Jejich kotelnou kromě bicích a kytary zněl zpěv, který nalákal i staršího syna Tomáše. Jemu hlava rodiny zakoupila starou baskytaru a jádro kapely bylo na světě, stejně jako několik písniček.

„Bylo by škoda, abych vám já, letitý, překážel. Najděte si někoho sobě věkově rovného.“ Prohlásil táta Vitásek. Za pár dní po této výzvě přibyl k sourozencům Vitáskovým z dolního konce Korytné klávesák Roman a poté i kytarista Tomáš Brulík z Nivnice. První veřejné vystoupení se uskutečnilo na Folkovém fašanku v Brodě a následovaly odpolední produkce v korytňanské kavárně. To ještě tvořily repertoár spíše folkové písničky. Na jedné školní besídce v Nivnici samostatně vystupoval Lad'a Výmola a ten se stal posledním kamínkem ve skládačce zvané Vibrace a současná sestava byla na světě.

Na hodové zábavě v Suché Lozi se kluci poprvé představili po boku zkušených Reflexů, zahráli si s Credem a na křtu desky Infaticide v klubu Mír.

Za největší úspěch lze považovat natočení jejich stejnojmenné skladby do televizního pořadu Rozjezdy pro hvězdy, kam se dostali přes konkurz v listopadu 1998.

Současnou sestavu tvoří kytarista Tomáš Brulík, klávesák Roman Ryška, Zpěvák Ladislav Výmola, bubeník Petr Vitásek a baskytarista Tomáš Vitásek.

Na začátku února natočila kapela ve Slováckém divadle první singl skrývající tři písničky – Vibrace, Holky, to je moje a Ztracená láska. Autorsky se na skladbách podíleli, textově Miloslav Vitásek a hudebně bývalý kytarista Bourbonu Lubor Souček. Křest singlu proběhl na Aprílové diskotéce v brodském Domě kultury. Kmotry se stali členové skupiny Argema Jarda Plšek a Pepa Pavka. Nyní jejich nahrávky proudí do různých soutěží, rádií a samozřejmě mezi lidmi.

Významné osobnosti

JUDr. František Stivar

Stanislav Staněk - významný botanik

Zájmové organizace

hasiči, myslivci, holubáři, rybáři, zahrádkáři

TJ Sokol Korytná - oddíl kopané, účastník 3. třídy

Významné budovy v obci

[Základní škola](#) - založena -rok 1896

[Matefská škola](#) -nová budova, provoz zahájen v roce 1974

Kulturní dům a Obecní úřad

Víceúčelové zařízení - restaurace, sportovní hala, bazén, sauna

Dům služeb - obchod, pošta, kadeřnictví

Požární zbrojnice

Smuteční síň - včetně sociálního zařízení a chladicího boxu Pálenice

Budova Bižuterie - zakoupena firmou KINO-EXPORT

Sakrální stavby

kostel sv. Václava - raně barokní stavba ze 17. století - kulturní památka

kaple Sv. Trojice

Kultura, tradice

Obecní ples

Taneční zábavy pořádané zájmovými organizacemi Václavské hody

Stavění máje

Masopust s průvodem vesnicí a pochovávaní basy před Popeleční středou

Dětské karnevaly

Vánoční besídky Silvestrovské zábavy Velikonoční zábava a „šlaháčka"

Řezníci - 27. prosince o sv. Janu chodí po vesnici chlapani oblečení jako řezníci, chodí dům od domu a zpívají folklorní písničky.

Firmy

HRABINA, a.s. - dceřinná akciová společnost Družstva služeb Slavkov

V obci Korytné žijí pracovití ,přátelští a pohostinní lidé. O jejich pracovitosti svědčí i to ,že obci Korytné bylo propůjčeno prezidentem republiky generálem Ludvíkem Svobodou „Vyznamenání za zásluhy o výstavbu „za obětavou práci občanů při výstavbě obce v Praze dne 5. září 1970.

kontakt na obecní úřad:

Korytná 297

687 52

tel.,fax: +420/572 693 281

e-mail:obec@korytna.cz

obec.korytna@tiscali.cz

ZDROJE

www.korytna.cz

www.obec-korytna.cz

www.vychodnislovacko.eu

Zlínský kraj, města a obce zlínského kraje – vydavatelství Proxima Bohemia s.r.o

LITERATURA

BARTOŠÍKOVÁ, Alena – HOLEČKOVÁ, Marie: *Za studánkami Bílých Karpat*. Nakladatelství MH 2006, s. 84-85

Průvodce po Čechách, Moravě a Slezsku: Slovácko – Uherskohradištsko. Soukup & David 2006, s. 60

SIROVÁTKA, Oldřich: *Lidové balady na Slovácku*, sv. 2. Práce Slovákého muzea, Uherské Hradiště 1965

JILÍK, Jiří – Moarch „Miško“ Eveno: *Rebelové proti všednosti*. Ottobre 12, 2003

RNDr. KUČA, Pavel- RNDr. MÁJSKY, Jozef- Ing. KOPEČEK, František- RNDr. JONGEPIEROVÁ, Ivana: *Chránená krajinná oblast' Biele/Bílé Karpaty*. Ekológia 1992

SPATHOVÁ, Jana: *Nemovitě kulturní památky jižní Moravy*. Sv. 8. Brno 2000, s. 41